

- Ти ли си Тими Провала? – пита дълбок глас точно зад мен.

- Ами, да, аз...

Преди да успея да се обърна, млад мъж ме мята на рамото си.

- Видя ли какво имам предвид, Топчо? Тълпата обожава...

- Млъквай – срязва ме фенът.

Отнася ме до кортовете за тедърбол в далечния край на игрището и ме стоварва на асфалта.

- Започвай да играеш тедърбол – нарежда той. – И се прави, че ти е приятно.

- Тедърбол ли? Че аз почти не виждам...

Той перва топката с юмрук. Тя отскача високо над главата ми и въжето ѝ се усуква около пилона.

- Това беше напълно безсмислено – заявявам аз. – Почти не...

- Какво знаеш за доклада „Чудо“? – прекъсва ме той и се оглежда, за да провери дали наблизо има други ученици.

- Какво?

- Не се прави на тъп. Нали се предполага, че си детектив.

Смъквам хартиената торба от главата си.

- Нямам никаква представа какви ги плециш. Ако обаче става въпрос за официална детективска работа, държа да те уведомя, че не работя безплатно. Първо, искам...

Той се ококорва, когато вижда нещо над рамото ми. Удря топката с юмрук. Тя се увива около пилона.

- На това му се казва истинска радост – заявява Донди Сийтуотър, госпожата, която наглежда децата в двора. Приближава откъм тенискортовете. – Тими Провала спортува! А пък аз си мислех, че обичаш да прекарваш сам обедите.

- Той обожава спорта – уверява я врагът с тедърбола.

- Обожавам спорта – повтарям след него аз.

- Браво! – отвръща Донди. – Да не го пресилваш, Ейнджъл! Вече си голям.

Едва сега се сещам кой е той.

Ейнджъл де Манзанас Наранхас. Легенда в историята на „Карвърет“. Единственият ученик, който е повтарял клас. *При това цели два пъти.* Веднъж, защото изял годишния изпит. Втория път, защото го подпалил.

Той изчаква Донди да се отдалечи на безопасно разстояние.

Зашепва.

- Доклада „Чудо” е доклад по биология, предаден много отдавна от някаква мадамка, която се казвала Трейс Чудо. За него получила б+++++.

- Леле – ахвам аз, стреснат от петте плюса.

- Вътре е пълно с какви ли не дивотии като редки птици и редки камъни, и редки дървета, и рядко срещани пръчки...

- Рядко срещани пръчки ли? – питам аз.

- Млъквай – срязва ме Ейнджъл. – Няма значение. Работата е там, че която и да е била тази смотанячка Чудо, тя е направила най-добрият доклад *за всички времена*. А аз успях да се докопам до него.

- Как?

- Не ти влиза в работата.

- И сега ще го препишеш ли?

- Не целият, тъпако. Ще бъде прекалено очевидно. Само части от него. Това сигурно ще ми бъде достатъчно, за да ми напишат петица.

Вдигам ръце все едно продължавам да играя тедърбол.

- Аз пък защо съм ти? – питам аз.

- Защото го изгубих. Сега трябва да го открия. При това *бързо*. В противен случай отново ще повтарям този клас. Също и други хора.

- Чакай, чакай, чакай – спирам аз Ейнджъл и отпускам ръце отстрани. – Други хора ли каза? Значи има и други хора, така ли?

- Не викай! – ръмжи той. – Това е без значение. Не са ми притрябвали тъпите ти забележки. Просто държа да те уведомя, че ще ми помогнеш да го намеря.

Той се надвесва застрашително над мен.

Аз съумявам да запазя спокойствието на детектив.

- Слушай сега, Ейнджъл. Този доклад е *контрабанден*. Крадена стока. Подобна работа може да ме остави без лиценз по-бързо, отколкото ще успееш да кажеш „Шест по шест е четиридесет и осем.”

Оглеждам се, за да се уверя, че все още сме сами.

- Аз обаче не съдя никого, Ейнджъл. Така е, защото съм детектив. Много отдавна съм научил, че моралните недостатъци на останалата хора не ме засягат.

Ейнджъл издиша в лицето ми. Усещам мириса на мръсни пари и евтини мотели.

- Не, Ейнджъл – продължавам аз. – Интересуват ме единствено случаите. И да разреши големия случай. Така детективите наричат случая, който може да те изстреля към висините или да съсипе агенцията ти. А този случай е точно такъв. Такъв случай се явява веднъж на поколение. Той може да катапултира „Тими Провала” ООД в стратосферата на международната детективска дейност.

- Че на кого му пука за всичко това? – подсмива се Ейнджъл.

- На мен – отвърщам аз. – Защото имам амбиции. Дързост. А пък в очите ми блести величие. Затова ще поема случая ти, Ейнджъл де МанзанасНаранхас. Само че ще ти струва немалко. Четири пъти обичайната ми тарифа. Шестнадесет кинта на ден. Плюс разходите. *Големи* разходи. Като например лодка до Мексико. *Бърза* лодка. Защото никой не знае колко далече са се протегнали пипалата на тази операция.

- Ти нормален ли си? – пита Ейнджъл. – Няма начин да ти платя толкова пари.

Облягам се с една ръка на пилона за тедърбол и се усмихвам.

- Нямах кой-знае какъв избор, Ейнджъл.

Ейнджъл се замисля.

- Мога просто да те фрасна в лицето – отвърща той.

- Добре – примирявам се аз. – Само че това няма да ти върне доклада „Чудо”.

Ейнджъл стиска тедърбола с две ръце, все едно се кани да го удари.

- *Добре* – съгласява се той. – Съгласявам се с тъпите ти изисквания единствено защото нямам друг избор.

- Напротив, имаш избор – прозвучава женски глас зад мен.

Врътвам се стреснато.

- Защото аз ще поема случаят ти безплатно – заявява тя.